

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2658/2542

นาง จันทร์ ทิवा ทงวิ สุทธิ กับพวก โจทก์ บริษัท ไทย แมล่อนเท็กซ์ไทล์ จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 171, ป.พ.พ. มาตรา 368, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 5, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 19

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ข้อเรียกร้องที่ 9 ระบุว่า "บริษัทฯ ตกลงจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมาย และเงินช่วยเหลือพิเศษในกรณีที่ลูกจ้างเกษียณอายุและถูกเลิกจ้าง โดยไม่มีความผิดสำหรับลูกจ้างรายวันตามอายุงาน" เห็นได้ว่าตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าว จำเลยตกลงจ่ายเงินทั้งสองประเภทคือค่าชดเชยและ เงินช่วยเหลือพิเศษให้แก่กลุ่มลูกจ้าง เฉพาะค่าชดเชย เป็นการจ่ายให้แก่ลูกจ้างซึ่งมีสิทธิได้รับตามกฎหมายส่วนเงินช่วยเหลือพิเศษเป็นการจ่ายเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากค่าชดเชย แต่จำเลยตกลงจ่ายเพิ่มให้เฉพาะลูกจ้างรายวันซึ่งมีอายุงานครบ 15 ปีขึ้นไป ที่เกษียณอายุและถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดเท่านั้น เมื่อจำเลยกำหนดให้ลูกจ้างที่มีอายุครบ 55 ปีบริบูรณ์เกษียณอายุ แม้โจทก์ทั้งห้าร้อยหกสิบสองเป็นลูกจ้างรายวันซึ่งมีอายุงานครบ 15 ปีขึ้นไปและถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดแต่เมื่อโจทก์ทั้งห้าร้อยหกสิบสองมิใช่ลูกจ้างที่เกษียณอายุจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าว หากสหภาพแรงงาน ท. กับจำเลยมีเจตนาจะให้จำเลยจ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษแก่ลูกจ้างรายวันซึ่งทำงานครบ 15 ปีขึ้นไป ในกรณีที่ลูกจ้างดังกล่าวเกษียณอายุประเภทหนึ่งและในกรณีที่ลูกจ้างดังกล่าวถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดอีกประเภทหนึ่ง ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ข้อเรียกร้องที่ 9 ควรใช้คำว่า "หรือ" แทนที่จะใช้คำว่า "และ"ตามที่ระบุไว้

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งห้าร้อยเจ็ดสิบเก้าสำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้องมีใจความสรุปได้ว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งหมดโดยโจทก์ทั้งหมดไม่มีความผิดและไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า จำเลยมีข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างกับสหภาพแรงงานไทยอเมริกัน-ไทยแมล่อนเท็กซ์ไทล์ต้องจ่ายเงินช่วยเหลือให้แก่ลูกจ้างรายวันกรณีถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดตามอายุงานของลูกจ้าง ขณะถูกเลิกจ้างโจทก์บางคนใช้สิทธิหยุดพักผ่อนประจำปียังไม่ครบจำเลยจึงต้องจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้โจทก์ที่ยังไม่ได้ใช้สิทธิดังกล่าวนอกจากนี้จำเลยยังค้างจ่ายค่าจ้าง เงินประกัน ค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์บางคน ขอให้บังคับจำเลยจ่ายเงินช่วยเหลือ ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีค่าจ้างค้าง เงินประกัน ค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์แต่ละคนตามคำขอท้ายฟ้อง จำเลยทั้งห้าร้อยเจ็ดสิบเก้าสำนวนให้การว่า จำเลยมีข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระหว่างจำเลยกับสหภาพแรงงานไทยอเมริกัน-ไทยแมล่อนเท็กซ์ไทล์ เฉพาะที่เกี่ยวกับเงินช่วยเหลือพิเศษมีหลักเกณฑ์จ่ายให้ในกรณีที่ลูกจ้างรายวันเกษียณอายุและถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิด โจทก์ทั้งหมดไม่ได้ถูกเลิกจ้างเนื่องจากเกษียณอายุ จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษตามฟ้อง นอกจากนี้โจทก์ที่ 9 ที่ 22 และที่ 24 เป็นลูกจ้างรายเดือนย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษ การคำนวณเงินช่วยเหลือพิเศษตามฟ้องไม่ถูกต้อง เนื่องจากเป็นเงินที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างรายวันต้องใช้อัตราค่าจ้างรายวันคูณด้วย 26 วันทำงานเป็นเกณฑ์ โจทก์ทั้งหมด

ไม่มีสิทธิเรียกค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี เนื่องจากจำเลยได้ประกาศให้โจทก์ทั้งหมดใช้สิทธิหยุดพักผ่อนประจำปีจนครบก่อนปิดกิจการจำเลยจ่ายเงินประกัน ค่าจ้างค้าง ค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ทั้งหมดไปแล้ว โจทก์ทั้งหมดจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องอีก ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์แต่ละคนตามบัญชีท้ายคำพิพากษา พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละสิบห้าต่อปีในต้นเงินค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี และอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยสำหรับค่าชดเชยและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้นับแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2541 ส่วนสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้นับแต่วันฟ้องคือวันที่ 7 สิงหาคม 2541 เฉพาะโจทก์ที่ 277 ที่ 292 และที่ 307 นับแต่วันที่ 2 กันยายน 2541 ส่วนโจทก์ที่ 480 ที่ 484 ที่ 493 ที่ 502 และที่ 572 นับแต่วันที่ 3 กันยายน 2541 เป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยกเสีย โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองสำนวนอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองว่า โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองว่า โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างเป็นจำนวนเงินซึ่งระบุไว้ในตารางรายละเอียดคำฟ้องโจทก์เอกสารหมายเลข 4 หรือไม่ เห็นว่า ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างเอกสารหมายเลข 2 ข้อเรียกร้องที่ 9 ระบุว่า "บริษัทตกลงจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมายและเงินช่วยเหลือพิเศษในกรณีที่ลูกจ้างเกษียณอายุและถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดสำหรับลูกจ้างรายวันตามอายุงานดังนี้ อายุงานครบ 15 ปี ไม่ครบ 20 ปี เพิ่มให้ 2 เดือน อายุงานครบ 20 ปี ไม่ครบ 25 ปี เพิ่มให้ 3 เดือน อายุงานครบ 25 ปี ไม่ครบ 30 ปี เพิ่มให้ 4 เดือน อายุงานครบ 30 ปี เพิ่มให้ 5 เดือน" เห็นได้ว่าตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าว จำเลยตกลงจ่ายเงินทั้ง 2 ประเภท คือ ค่าชดเชยและเงินช่วยเหลือพิเศษให้แก่ลูกจ้างเฉพาะค่าชดเชยเป็นการจ่ายให้แก่ลูกจ้างซึ่งมีสิทธิได้รับตามกฎหมาย ส่วนเงินช่วยเหลือพิเศษเป็นการจ่ายเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากค่าชดเชย แต่จำเลยตกลงจ่ายเงินดังกล่าวเพิ่มให้เฉพาะลูกจ้างรายวันซึ่งมีอายุงานครบ 15 ปีขึ้นไป ที่เกษียณอายุและถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดเท่านั้น เมื่อศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า จำเลยกำหนดให้ลูกจ้างที่มีอายุครบ 55 ปี บริบูรณ์เกษียณอายุและโจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองมิใช่ลูกจ้างที่เกษียณอายุ ดังนั้น แม้โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองเป็นลูกจ้างรายวันซึ่งมีอายุงานครบ 15 ปีขึ้นไปและถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดก็ตามแต่เมื่อโจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองมิใช่ลูกจ้างที่เกษียณอายุ โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าวข้อที่โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองอ้างในอุทธรณ์ว่า ตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างทั้งสภาพแรงงานไทยอเมริกัน-ไทยแมลลอนเท็กซ์ไทล์ กับจำเลยมีเจตนาให้จำเลยจ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษแก่ลูกจ้างรายวันซึ่งทำงานครบ 15 ปีขึ้นไป ที่เกษียณอายุประเภทหนึ่งและจ่ายแก่ลูกจ้างรายวันซึ่งทำงานครบ 15 ปีขึ้นไปที่ถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดอีกประเภทหนึ่ง เพราะการเกษียณอายุก็คือการถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดก็ดี เป็นเหตุให้สัญญาจ้างแรงงานสิ้นสุดลงเช่นเดียวกันนั้น เห็นว่า หากสภาพแรงงานไทยอเมริกัน-ไทยแมลลอนเท็กซ์ไทล์ กับจำเลยมีเจตนาจะให้จำเลยจ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษแก่ลูกจ้างรายวันซึ่งทำงานครบ 15 ปีขึ้นไปในกรณีที่ลูกจ้างดังกล่าวเกษียณอายุประเภทหนึ่ง และในกรณีที่ลูกจ้างดังกล่าวถูกเลิกจ้างโดยไม่มีความผิดอีกประเภทหนึ่งดังที่โจทก์ทั้งห้า ร้อยหกสิบสองอ้างแล้ว ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างเอกสารหมายเลข 2 ข้อเรียกร้องที่ 9 ควรใช้คำว่า "หรือ" ระหว่างข้อความว่า "ลูกจ้างเกษียณอายุ" กับ "ถูก

เลิกจ้างโดยไม่มีความผิด" แทนที่จะใช้คำว่า "และ" ตามที่ระบุไว้ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งห้าร้อยละสิบสองสำนวนฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

วิรัตน์ ลัทธिवังศกร · อร่าม หุตางกูร · ประมาณ ตียะไพบุลย์สิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2658/2542>